

Heledrin Birodalom és környéke – Néprajzi és viselkedési tanulmány

-Ahmed von Angmar, tanító, tollából

Előszó:

Heledrin népét, továbbiakban, mint „Heledriniek” avagy „Heldrinek”, bekatégorizálni mint népcsoport, egy ily rövid tanulmányban lehetetlen feladatnak bizonyul, ám én mégis megpróbálkozom vele. Mielőtt valaki elhatározná, hogy egy egész tanulmányt dedikál egy specifikus népcsoportnak, mindenekelőtt meg kell határozni tanulmányának célját és kutatásának módszerét. Eme dokumentum célja, hogy a jövő kutatói és történészei tisztább képet kapjanak ennek a földnek a lakóiról és azoknak kultúrájáról, illetve, hogy okításként szolgálják kollégáim számára kik munkájukat a környező népek kutatásának szentelték. A tudást melyet megkísérlek belepréselni ezen lapokba, Heledrin népének direkt interakcióján keresztül szereztem meg. Mind Heledrin várában mind Az Alapító Falvakban sokszor vendégeskedtem és okítottam azokat, akik hajlandóak és képesek voltak okításra. Ezen látogatásaim alatt több polgárral is sikerült beszélmem és sokat megtudtam a történelmükről, szokásaikról és polgártársaik viselkedéséről. Ezen jegyzeteimet most megosztom önnel, kedves olvasó, illetve hozzájuk kötött következtetéseimet és személyes megjegyzéseimet, természetesen észben tartva a kutatói pártatlanságot és visszatartva személyes előítéleteimet.

Gőr Falva:

A Górok civilizálatlan már-már törzsi életmódja igen elválasztja őket testvérfalvaik közösségétől. Míg Medina és Omara a völgyesség friss forrása mellé telepedtek le, míg Norim a gazdag bányákból és sűrű erdőkből kinyert nyersagaiból épült fel, addig Gőr a hegy gerincén vert táborát a zord környezetben, kitéve magát az elemeknek és borotvaéles szikláknak. Ám ezen lépésüket bárki bármennyire furcsállná, a Górokat pont ez határozza meg. Egy kifejezetten edzett és kiemelkedő túlélő ösztönökkel rendelkező népcsoportról beszélünk, akik, bár ezt tudományos kutatás alá még nem támasztotta, eredetüket valószínűsíthetően visszavezethetnék a szomszédos Erdő Népe törzsekhez. Ezekkel a vad népekkel a Górok kapcsolata a mai napig szoros és tán ők az egyetlen, a civilizációhoz részben tartozó egyének, akik birtokolják ezen népek tudását, bár ezt nem szívesen közlik kívülállókcal. Számos kulturális szempontból is közel állnak az Erdő Népéhez. Erős babona és hagyományőrzés jellemzi őket és ebből kifolyólag nehézkesen haladnak a logisztikai vagy infrastrukturális fejlődés útján. Érdemes ám megjegyezni, hogy Az Egyesülés gyümölcsöző volt számukra mivel, mint a birodalom része, egy bizonyos mennyiségű adminisztratív és egyéb, a társadalom életének probléma mentes folyásához szükséges munkákat el kell, hogy lássanak, és tán egyszer még elérnek más, fejlettebb falvaknak a szintjéhez is. Ez nem azt jelenti persze hogy a maguk módján, de nem lennének sikeresek a túlélésükben. Számptalan népi gyógymódjuk van, ami ugyan sokszor tűnhet furcsának azoknak, akik bármi fajta végzettséggel rendelkeznek a medikus tudományokban, ám bizonyítottan működnek. Vadászati imádságaik is effektívnek bizonyulnak hisz ők az egész birodalom hús és prém szolgáltatói. Bár világi tudományokban egyszerűnek tekinthetőek, a környező erdők és hegyek járhatatlan ösvényeinek navigálásában, a gyógynövényeknek és az állatoknak az ismeretében felülmúlják még a legtanultabbakat is. Az egyszerű és bevált megoldásokat preferálják és etikettjüket is ez határozza meg. Az Egyesülés óta a falvak populációi között is nagyobb a keveredés, így Górokat is fel lehet fedezni mind a fővárosban, mind más falvakban, ahol dolgoznak vagy tanulnak. Mégis, őseik tanításait és hagyományait, örökké magukkal viszik, bárhova vezeti őket az útjuk.

Medina Falva:

A Medinaiak az Alapító Falvak közül egyértelműen a legkiemelkedőbbek társadalmi szinten. A völgyében felépítve falujukat, a folyómeder és a kereskedelmi főút között, sikeresen kezükbe vették a környék kereskedelmi szolgáltatójának szerepét. Naponta számtalan szekér és karaván hagyja el Medinát Heledrin vára és a környező falvak irányába. Ebből a gazdasági előnyből a Medinaiak pompás életet építettek fel maguknak. A szegénységet csupán hírből ismerik, hisz minden család rendelkezik legalább egy karavánnal vagy vállalkozással mely kitermeli a szükséges bevételeket. Épületeik díszesen és magasan állnak, ruháik drága prémekből készülnek és számtalan családi ékszer száll szülőkről gyermekeikre. Szóbeszédük szerint, melyeket leginkább más, sokkal szegényebb falvak terjesztenek, a Medinaiak elkényelmesedtek a hatalmas vagyonuk alatt, ám ez nem lehetne messzebb az igazságtól. A Medinaiakat ugyanis messze sem a kapzsiság fűti, hanem a lehetőség és a fejlődés ígérete. Kifejezetten ambiciózus népnek sorolható be, aki semmitől nem riad vissza, hogy elérje célját. Ugyanakkor becsületesek is a legmagasabb fokig, tisztelik a versenyt. Ha egy konkurencia nem vett észre egy új lehetőséget kihasználják, de kérkedni nem fognak. Ez a viselkedési forma a mindennapi életükben is ugyanígy feltűnik, szigorú etikettjük listázásához eme pár oldalnál sokkal több szükséges, így mikor az ember Medina falujába téved azonnal érezheti mit jelent az igazi civilizáció. Az emberek udvariasok és becsületesek, néhány egyént leszámítva talán, és legjobban a „nemes” szóval írhatóak le, mely érzékelhető mind a gazdaságukban és mind azon bátor ifjúik viselkedésében kik csatlakoztak Heledrin haderejéhez. Egy Medinai, legyen egy bolt tulajosa, egy hivatalnok vagy újonc regruta, mind tisztelettel és magasra emelt fővel végzi feladatát és éli életét. Ők az elsőszámú felelősei a birodalom adminisztratív és infrastrukturális fejlesztéséért, illetve politikai és gazdasági helyzetük lévén a falvak között vezető szerepre tettek szert. Az aktív fejlődés iránti vágyuk ugyan konfliktust eredményezett a kevésbé fejlett falvakkal, akik nem voltak képesek vagy néhol hajlandóak változtatni bizonyos praktikáikon a fejlődés érdekében. Ennek ellenére kultúrájukhoz híven terveztek és egyezkedtek és továbbra is a saját és a birodalom érdekeit szem előtt tartva haladnak az útjukon, megbánás vagy szégyenérzet nélkül, hisz ahogy a szólás tartja „Medinai mindig emelt fővel jár”.

Norim Falva:

Egy közösség, egy falu, egy cél. Ez a közmondás fejezi ki legjobban Norim faluját. A különböző családok, illetve egyének akik benépesítik a hegyaljai egyszerű ám tartós építésű kis házakat egységként dolgoznak a közös érdekében, legyen az a saját falujukért vagy a birodalomért mely alatt szolgálnak. Néhányan tán furcsálják de igaz, a Norimok munkájukra, mint szolgálat tekintenek és büszkeséggel, kitartóan teljesítenek egész életük során. Épületeik, ruházatuk és életvitelük egyaránt ötvözi a praktikumot az egyszerűséggel kihasználva egyaránt generációs tudást és új technológiákat. Egy átlag Norim a közösség érdekeit helyezi előre és kész éjt nappallá téve fáradozni, hogy elérje azt. Ebből kifolyólag nem csak a munkát, de annak gyümölcsét is megosztják. A Norimok tudatában vannak az egyén fontosságának is a közösség életében és kevesen hallottak olyan Norimról aki ne segített volna embertársának a szükség órájában. Ezt a fajta összefogást munkájuk során is tartják. Akár a bányákban, akár az erdőkben, mindig csapatban dolgoznak és így biztosítják a sikert. Az újírtásra és technológiai fejlődésre hajlamosak, de csak akkor, ha az először próbára lett téve éles helyzetben és továbbra is hasznosnak bizonyult. Azonban, ha a próba elbukott, inkább döntenek a bevált út mellett mely bizonyos helyzetekben megnehezítette a kollaborációt más falvakkal, ám a Norimok ilyenkor minden esetben arra a tényre hivatkoztak, hogy ami papíron működik, nem biztos, hogy az életben is fog. Norim a legnépesebb az Alapító Falvak sorában és híresek vendégszeretetükről mely sok utazót vagy más falubelit maradásra bírt. Az iparuk mellett a közösségépítésben emelkednek ki az Alapító Falvak közül, emiatt jelentősen hozzájárultak az Egyesüléshez és a faluk közötti kommunikáció és kollaboráció hibamentességéhez. Történelmük sok évre visszanyúlik ám már senki sem emlékszik pontosan honnan jöttek. Szóbeszédük szerint egy messzi ország kolonizációs csapataihoz tartoztak, akik állomásokat alapítottak gazdag nyersanyag források közelében, amit aztán visszaszállítottak az anyaországba. Ám ismeretlen okokból, illetve a nagy távolságból adódóan Norim elszakadt eme birodalomtól melynek egyetlen nyoma az Öreg Tölgy, mely a falu közepén áll a mai napig. A nevéből függetlenül, a fa tényleges faját még egy kutató, jómagamat is beleértve, sem tudta megnevezni, vagy más eddig látottéhoz hasonlítani. Ez pedig így van rendjén, hisz mint az

Öreg Tölgy mely Norim zászlaján lobog, úgy áll Norim falva is rendületlenül évek munkája és gyarapodása után büszkén, erősen, együtt!

Omara Falva:

Az Omara falu főterén magasan álló Réz Torony, mely nem csak fontos szerepet játszik a falutanács gyülekezőhelyeként, de a település legelső épülete is, magába foglalja a falu teljes történetét és néprajzát. Az Omarai tekercsek szerint, az írott történelem előtt egy nagy hatalmú mágus, néhány forrásban bölcs csillagász vagy alkimista, lakott a Réz Toronyban. Ugyan a pontos funkciója a Toronynak változik a különböző írásokban, minden esetben kimondható, hogy a Torony a kutatás és a tudás központja volt a vidéken. Ebből kifolyólag bárki, akinek fikarcnyi hozzáértése is volt a világi tudományokhoz, zarándok helyként tekintett a területre, illetve többen tábort is vertek, hogy közelebb legyenek kutatásaik forrásához. Ahogy nőtt a tábor úgy kezdtek el a különböző lakók összedolgozni és egy összetartó közösséget építeni, míg 1132-ben ki nem kiáltották Omara település megalakulását. A falu lakóinak alapossága az írott feljegyzések iránt a gazdag és részletes történelemben mutatkozik meg melyre az Omaraiak kifejezetten büszkék. Mivel több könyv is íródott történelmükről, itt nem fogom tovább részletezni. Napjainkban Omara még mindig a tudás és a rejtelmek gyűjtő helye, lakóit csillapíthatatlan kíváncsiság hajtja akár tudományos akár misztikus kutatás terén. Ebből adódó felfedezéseik és találmányaik rengeteget segítettek a saját ipari fejlesztéseikben, illetve a környező vidékek modernizálásában. Az Omaraiak nem csak a tudományokban emelkednek ki, de a művészetben is mely belülről fakadó kreativitásuk eredménye. Az Egyesülés után ők voltak felelősek a Birodalom és az Alapító Falvak egységes infrastruktúrájának kifejlesztéséhez és annak bevezetéséhez. Ipari fejlesztéseken túl kutatásaik új gyógymódok és egyéb tudományos felfedezésekhez vezettek melyek vetélkednek más falvak, például Górfalu, néptudományi és gyógyászati praktikáival melyek inkább alapszanak a pogány hitvilágukon, illetve generációról generációra szálló hagyományokon. Ezen tradíciók beváltak bizonyultak azoknak, akik mai napig tartják, még más falvakból is, ám az tagadhatatlan hogy a civilizáció előrehaladásával újabb és újabb akadályokba ütközik a tudomány, különösen az orvostudomány, így ahhoz hogy az emberiség képes legyen tartani a lépést a környezete változásával, hogy képes legyen reagálni minden új veszélyre és akadályra, a folyamatos kutatás elengedhetetlen.

Omara falvának ez a szent küldetése. A tudás megszerzése amivel a nép haladhat előre töretlenül, biztosítva ezzel nem csak saját maga, de Heledrin egész Birodalmának fennmaradását.

Az Erdő Népe:

Ezeokról a vad népekről kifejezetten keveset tudnak a néprajzi kutatók. Ennek fő bizonyítéka, hogy az „Erdő Népe” elnevezés nem kifejezetten jelent egy adott, összetartó népcsoportot, inkább lehetne azonos hitvilágot és életmódot képviselő ám különálló törzsek egységének tekinteni őket. A törzsek tényleges számát még senki sem tudta felderíteni, de földrajzi kutatások alátámasztották, hogy minden törzsnek megvan a saját területe melyet más törzsek tiszteletben tartanak, habár konkrét határvonalakkal még nem sikerült szolgálnia ennek a kutatásnak. A törzsek különbözhetnek bizonyos szokásaikban és talán életvitelben is földrajzi élőhelytől függően ám kutatások hiányában tanulmányok egy törzs megfigyelése alapján a következtetéseiket az egész népcsoportra kivetítették. A legfőbb hasonlóság a törzsek között a hitviláguk. Pogány vallásuk állatszellemelek tiszteletén alapul melyek különböző funkciókkal rendelkeznek. Egy Gőr faluból származó tanmese alapján a legfőbb istenségük a Medve Szellem, aki, mint őrangyal védelmezi az erdőt, ahol a többi szellem, illetve maga az Erdő Népe él. A szellemek listája sehol sem lett lejegyezve és szerepük, illetve fontosságuk változik törzsről törzse, ám a fő hatalom vitathatatlanul a Medvéé. Ezekbe a pogány entitásokba vetett hitük oly erős, hogy szemtanúk szerint a szellemek természetfeletti erővel ruházzák fel harcosaikat és a vajákosokat, kik mint papok kommunikálnak a szellemekkel. Bármilyen tudományos bizonyíték vagy magyarázat ezeknek az egyéneknek a hatalmáról még nem került napvilágra, megfigyelésre külső szemlélő által pedig esély nincsen mivel ezen törzsek nem bíznak egy kívülállóban sem. Hitvilágukon túl ismert, hogy a törzsek nagy része nomád, vadászó és gyűjtögető életmódot él a területükön belül, az évszakokkal együtt változtatva a törzs éppen aktuális táborhelyét. Törzsi életmódjukból adódóan alacsony létszámú csoportokról beszélünk akik még ha az egész törzset felfegyverzik sem tudnának egy álló hadsereget fenntartani. Kisebb fegyveres csoportokat szoktak látni az erdők szélén, akiket, mint az egy kivételes alkalom során mikor az Erdő Népe néhány követe meglátogatta Heledrin várát kiderült, Őrzőknek hívnak és rendészeti, felderítői funkciót töltenek be. Harcmódoruk ebből adódóan legvalószínűbben guerilla harcászathoz özpontosul hisz a környező erdőket náluk jobban senki sem ismeri és senki sem tudja jobban alkalmazni előnyeit. Az elmondottakon túl nem lehet sokat felfedezni az Erdő Népe életéről ami

kifejezetten aggasztó, ám vannak családik és falvak a civilizáció szélén kik esküsznek hogy ezen törzsek nem ellenségesek, sőt hajlandóak együttműködésre is amennyiben életvitelüket és hitvilágukat tiszteletben tartják. Ezutóbbi egyelőre személyesen nem volt szerencsém megfigyelni.